

Poul Dam (SF):

Nærværende lovforslag er fremsat af 4 medlemmer fra 4 forskellige partier. Det ene af medlemmerne er ikke medlem af folketinget mere, det andet er ikke til stede, det tredje, som er ordfører for forslagsstillerne, siger, at forslaget ikke er tilfredsstillende, men er alligevel ordfører for forslagsstillerne, og kun det fjerde er just ankommet. Det giver jo et interessant præg over denne debat.

Det er også interessant at sammenholde forslaget med bemærkningerne. Bemærkningerne synes at stile mod en helt anden og grundigere behandling af spørgsmålet om journalistuddannelserne og instituttet for presseforskning, medens der i selve lovforslaget kun er en rent teknisk ændring med hensyn til den teoretiske uddannelses længde.

Det er altså et meget flot, overfladisk og hastigt lavet forslag, medmindre der er tale om, at det er et forslag, som er udtryk for, at det var det eneste, de fire forslagsstillere kunne blive enige om.

Sådan noget må vi jo vænne os til at leve med, at spille folketingets tid med den slags og spille udvalgets tid med den slags, at ødelægge respekten for folkestyret, hvad nogle af forslagsstillerne måske er interesseret i, men vi andre bestemt ikke er interesseret i.

Jeg mener, at forslaget er udtryk for en mangel på forståelse af pressens betydning i samfundet og en mangel på forståelse af, hvor vigtigt det er, at journalisterne får en god uddannelse, at de ved, hvad de skriver om. Og selv om enkelte af forslagsstillerne måske ønsker, at journalisterne er uvidende, så er vi det ikke.

Vi kan ikke medvirke til lovforslaget.

Jens Møller (KrF):

Hr. Poul Dams udtalelser om de forskellige forslagsstillere taler vist nogenlunde for sig selv. Jeg ved ikke, om han mener, man ikke er til stede i salen, når man befinder sig i sidegangen.

Kristeligt folkeparti er medforlagsstiller til dette forslag. Når jeg tager ordet her, så er det, fordi jeg mener, vi måske er det af lidt andre grunde end i hvert fald enkelte af de øvrige forslagsstillere. Vi har dog den samme grund, de andre har, nemlig at der heri ligger en besparelse i øjeblikket, hvor vi

så desperat søger efter besparelser alle vegne. Der er også det, at man derved sikrer sig, at de unge får en læreplads, så vi ikke kommer derhen, at de efter at have gået en tid ikke kan få en praktikplads og komme ind og få deres uddannelse gjort færdig.

Men ud over disse ting er der for os en overordnet målsætning i dette forslag: det er en forbedring af uddannelsen. Vi mener nemlig, at i et dynamisk samfund som det, vi lever i i vore dage, hvor udviklingen sker fantastisk hurtigt og tingene sker meget stærkt, er det umuligt at lave en grunduddannelse, der så at sige bliver en færdig uddannelse, der kan gælde resten af livet.

I et sådant dynamisk samfund må vi have en livslang uddannelse, og det betyder, så vidt vi kan se, at de grundlæggende uddannelser må forkortes noget. Til gengæld må man så give mulighed for mere efteruddannelse, sådan at man op igennem den tid, man tjener i erhvervslivet, eller hvor det nu er, i dette tilfælde i pressen, kan få større lejlighed til at komme på sådanne kurser i 3 måneder, et halvt år, eller hvor meget der nu er brug for, efterhånden som udviklingen skrider frem, og virkelig få mulighed for at komme ind i disse områder.

Så kan man spørge, hvorfor vi specielt har valgt journalistuddannelsen. Det var heller ikke, fordi det specielt skulle være dette område, men her viste der sig altså praktisk mulighed for at komme ind med et forslag, som også andre partier var interesserede i og ville tilslutte sig, selv om det eventuelt var med andre begrundelser.

Der var altså en mulighed for at komme igennem med det her, få taget hul på problemet, og jeg håber meget, det lykkes i udvalget at få en virkelig debat om disse ting, ikke bare på dette specielle område, men i det hele taget. Der er mange, der længe har talt om den livslange uddannelse; nu er det tiden, vi også gør noget ved det. Vi er klar over, at det betyder, at de grundlæggende kurser må skæres en hel del ned, men at vi så til gengæld må give større mulighed for disse efteruddannelser løbende hen ad vejen.

Vi har altså 3 grunde for at være med, dels besparelserne, dels det at sikre en læreplads, og dels som det overordnede at få debatten i gang omkring den livslange uddannelse.